

være Spørgsmaal om, at ligesom den, der med Villie paaseiler og derved foraarjager Ulykke, paadrager sig et meget betydeligt Ansvar, saaledes er ogsaa den, der ved Skjodesløshed bevirker Sammenstød eller ved usorvarlig Opførsel efter Sammenstødet bliver Skyld i, at Mennesker gaa til Grunde, undergivne de almindelige Straffebestemmelser, som medfører Straf for dem, der ved Skjodesløshed eller usorvarlig Færd ere Skyld i Medmenneskers Død. — Jeg skal med disse Bemærkninger henstille til Thinget, hvorvidt det finder Anledning til at fremme Sagen, og i dette Tilfælde skal jeg meget anbefale, at man saavidt muligt søger at nærme sig den Opfattelse, som Sølovskommisjonen har fundet det rigtigst at give Udtryk i sit Forslag. — Endnu een Bemærkning maa jeg til Slutning tillade mig. Jeg ser, at det er Indenrigsministeren, der er til Stede, og som altsaa betragter Sagen som henhørende under sit Ministeriums Omraade. Det falder mig naturligtvis ikke ind at ville arrogere mig nogen Indflydelse paa, om en Sag hører ind under det ene eller det andet Ministeriums Ressort, men det forekommer mig, at ikke Lidet kunde tale for, at denne Sag, betragtedes som henhørende under Justitsministeriet, under hvem jo hele Strandingsvæsenet blandt Andet henhører. Jeg skulde som jagt slet ikke have blandet mig heri, dersom jeg ikke havde en særlig Grund til allerede nu at slaa fast, at hvorledes denne enkelte Sag bliver taget, maa den høitærede Justitsminister ikke betragte som sig uvedkommende; thi det er den høitærede Justitsminister, som har anbefalet Kongen at nedlægge den Kommission, hvortil jeg har henvist, og det er Justitsministeren, som i sin Tid vil forelægge et Sølovsforslag fra denne Kommission for Rigsdagen. Det kan derfor ikke være den høitærede Justitsminister ligegyldigt, hvorledes det gaar med en særlig Lovbestemmelse, som bør have sin Plads i den vedkommende Sølov, og som utvivlsomt vil finde sin Plads i det Sølovsforslag, der vil blive afgivet til den høitærede Justitsminister, og som denne derfor er den Nærmeste til at tage sig af. Jeg forudsætter derfor ogsaa som en given Ting, at den høitærede Indenrigsminister i alt Fald vil konferere med sin Kollega, Justitsministeren, om denne Sag.

Sagb: Jeg skal kun gjøre nogle ganske korte Bemærkninger angaaende det foreliggende Lovforslag. Hvorvel Alle vel maa symphathisere med Formaalet, som Forslagsstilleren har, saa har jeg temmelig stærk

Tvivl om, hvorvidt Forslaget fyldestgjørende vil løse sin Opgave. Dertil synes det mig baade, at Forslaget er for lidet omfattende med Hensyn til de Forholdsregler, som det peger paa, og at disse Forholdsregler ere for lidet heldigt formulerede i Forslaget. Den sidste ærede Taler har jo paa en særdeles udtømmende Maade omtalt Forslagets Forhold til de Bestræbelser, der fra Regjeringens Side have været gjorte og gjøres i samme Retning, og jeg anser det derfor for mit personlige Vedkommende for unødent at udtale mig nærmere herom, hvorfor jeg blot skal bemærke, at jeg som tidligere Medlem af det Udvalg, der blev nedsat i Anledning af Lovforslaget om Søulykker, høit maa beklage, at man ikke i Thinget og dets Udvalg med større Energti fremmede dette Lovforslag, der i langt videre Omfang og paa en langt mere fyldestgjørende Maade behandlede den samme Sag. Dette Lovforslag tror jeg ikke kan gavne Sagen i nogen væsentlig Grad. Allerede Bestemmelsen i § 1: „Naar Skibe støde sammen, paaligger det Førerne at yde hinanden al den Bistand til Passagerers, Besætnings og Skibs Frelse, som det staar i deres Magt at yde“, har det sin Vanstielighed at fastholde og overholde. Hvad nemlig den ærede sidste Taler, da han fremdrog Manglerne ved denne Paragraf, maaste forglemte at fremdrage fra Sølovskommisjonen's Arbejde paa dette Punkt, er nemlig dette, at naar der her staar, at Skibene skulle forblive paa Paaseilingsstedet, „forsaavidt ikke uoverstigelige Hindringer stille sig i Veien“, saa har Sølovskommisjonen derimod den Bestemmelse: „forsaavidt det kan ske uden Fare for eget Skib og egne Passagerer.“ Hvad der nemlig gjør det yderst vanstieligt at paalægge Førerne paa de paagjældende Skibe bestemte Forpligtelser, i i denne Henseende, er, at det ofte er yderst vanstieligt for dem at vide, i hvad Tilstand deres eget Skib befinder sig. Vi have jo for nylig oplevet, hvorledes man paa et større Skib efter Paaseilingen troede at være udenfor Fare og til sin store Overraskelse strax efter mærkede, at Skibet sank, og Skibet naaede ikke en Gang i Havn, førend det var sunket. Saaledes sker det ofte ved Paaseiling, at man ikke paa noget af de paagjældende Skibe har klar Kundskab om Tilstanden for sit eget Vedkommende, og det er da en absolut Pligt ikke alene at drage Omfarg for det paaseilede Skib, men hovedsagelig ogsaa for sit eget Skib og sine egne Passagerer. Det er derfor meget vanstieligt i saadanne almindelige forpligtende Bestemmelser at udtømme, hvad der i saadanne Tilfælde